

НС уведомителен бюлетин

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1158

25.05.2025 (136)

Хитлер във война : Какво се е случило в *действителност?*

от A.V. Schaerffenberg

Част 5

Глава 4: Прелюдия към война

Противопоставяте се на всякакъв вид мир. Искате вечното повтаряне на войната и мира."

Фридрих Ницше
Въведение, *Така е казал Заратустра*

Когато Третият райх се ражда на 30 януари 1933 г., противниците му както в Германия, така и извън нея са убедени, че той скоро ще рухне. Заблудата им е подсилена от разединителния пуч на Рьом през юли следващата година. Но през 1936 г. те най-накрая осъзнават, че националсоциализмът е явление, което може да бъде премахнато само чрез външна военна агресия, която са решени да приложат при подходящи обстоятелства; с други думи, когато

превъоръжаването бъде завършено и масите от неевреи в други страни бъдат достатъчно подготвени да рискуват живота си като пушечно месо.

След Първата световна война германците доброволно слагат оръжията си по нареждане на президента на САЩ Удроу Уилсън, който обещава, че съюзниците скоро ще ги последват със собствени програми за разоръжаване. Вместо това Великобритания и Франция не само запазват въоръжените си сили, но и продължават да ги развиват, години преди фюрерът да стане канцлер. "Германският народ и германското правителство не искат абсолютно никакви оръжия - заявява той в международно радиопредаване от 16 октомври 1933 г. - а по-скоро равни права. Ако светът реши да премахне всички оръжия до последната картелница, то ние сме готови да се присъединим към такава конвенция. Ако светът реши да премахне *определени видове* оръжия, тогава ние сме готови да се справим без тях от самото начало. Но ако светът реши, че само определени нации могат да се въоръжават, а други - не, тогава ние не сме готови да позволим да бъдем изключени като народ с коренно по-малки права."

През 30-те години на XX в. той предлага предложение след предложение за взаимно разоръжаване в Европа, но в съюзническата преса е очернен като "подстрекател към война". Още през 1934 г. той демонстрира сериозността на крайните си намерения, като назначава Йоахим фон Рибентроп за специален комисар по разоръжаването. Единадесет години по-късно, през последните дни на международния конфликт, който се е стремил да избегне, Хитлер си спомня в своето завещание: "Направих толкова много предложения за намаляване и премахване на въоръженията, които не могат да бъдат обяснени за вечни времена, че отговорността за избухването на тази война не може да лежи върху мен. Освен това никога не съм желал след първата ужасна световна война да възникне втора война срещу Англия или дори Америка".

Съзнавайки международната агитация срещу надлежно избрания му режим, Хитлер бързо се опитва да установи мирни отношения със съседите на страната си. Фашистка Италия вече беше настроена сърдечно към Нова Германия на идеологическа основа. Но Франция и Англия бяха стари врагове. За да увери последните, той възлага на фон Рибентроп да договори Англо-германското военноморско споразумение в Лондон на 18 юни 1935 г. То трайно намалява броя на бойните кораби на Кригсмарине до 35% от размера на надводния капацитет на Кралския флот, като по този начин доказва намерението на Третия райх никога да не оспорва британската морска мощ. На този щедър ход обаче не е отговорено с взаимност. След повече от две години на взаимни преговори за разоръжаване с британците, те

го информират недвусмислено, че Англия *няма да* спазва Версайския договор, който самите те са подписали, при съкращаването на военното си производство, а всъщност ще продължи да повишава квалификацията и да разширява въоръжените си сили.

С непрестанната еврейска агитация за война, която се разгаря както във Великобритания, така и навсякъде другаде, Хитлер знае, че сега трябва да превъоръжи Вермахта, ако Германия иска да има шанс да се бори срещу коалицията от еврейски държави, която се изгражда около него. Пред французите, в голямо усилие да спечели традиционния враг на Германия, той се отказва от всички претенции към спорните територии, където все още живее голямо население от негови сънародници (като Елзас Лотарингия), и прави многобройни дипломатически стъпки за сближаване. Например "през 1935 г. той е приел в Берлин със специални почести делегация на френските слепи войни, водена от депутата Скапини, който също е бил сляп", според Леон ДеГрел. И "той организира поклонническо пътуване на германски ветерани до Дуамон с цел да се побратимят с бившите си френски противници".

От 1928 г., пет години преди идването на Хитлер на власт, германските корабостроителници строят боен кораб, който би могъл да се противопостави на клас "*Дюнкерк*" - най-големия тип въоръжен кораб във френския флот, но той нарежда да бъде демонтиран в знак на мир. В отговор на тези стъпки парижките политици сключват военен съюз с комунистическа Русия, насочен специално срещу Райха. Действията им нямаха никакво отношение към дипломацията на Хитлер, а бяха насочени единствено към смазването на Германия. Много французи бяха ужасени от скандалното поведение на своето правителство. "Оттук нататък - възкликва държавникът Беноа-Мечин, след като френско-съветският пакт е ратифициран на 27 февруари 1936 г. - ние се намираме на опасен склон надолу".

Дори британците смятат, че французите са отишли твърде далеч. Външният им министър сър Джон Саймън каза на посланика си във Франция да "заяви по недвусмислен начин, че Англия е обезпокоена от факта, че Франция сключва договор, който в крайна сметка може да доведе до участие във война срещу Германия при условия, които са несъвместими с параграф 2 от пакта от Локарно". Параграфът, на който Саймън се позовава, гласи, че подписаните го страни, сред които е и Франция, се задължават никога да не се съюзяват с никоя държава с цел обкръжаване на друга държава. Френският народ нямаше какво да спечели и можеше да загуби (което в крайна сметка и направи), като се съюзи със Сталин срещу собствените си жизнени интереси. Подобен самоубийствен пакт с дявола можеше да

послужи единствено на евреите, които открито агитираха във всички съюзнически и неутрални страни за "свещена война" срещу Германия, независимо от международното право или жертвите, които неевреите щяха да дадат, за да направят света безопасен за еврейството.

За да покаже, че не се плаши от подобни гангстерски тактики, на 7 март Хитлер изпраща войските си да окупират отново Рейнската област. Самото ѝ име я определя като германска, а не като френска. Като част от плячката, обещана им от военните профани, които са автори на Версайския договор, парижките политици, водени от алчност и вечно отмъщение, са откъснали Рейнската област от следвоенна Германия, покрусена от поражението. Същите новинарски медии, които се възмущават от "нахлуването" на Хитлер в Рейнската област, не отпечатват и дума за "прогонването на хиляди и хиляди семейства от домовете им" от французите (Бринкли, 9). За да се унижат още повече беззащитните жители на Рейнланд, като окупационни войски са използвани чернокожи колониални войници от Судан.

Тази подла мярка възмути хората по целия свят и разкри, че французите са изцяло водени от безсмислена омраза. В изявление на Британската радиотелевизионна корпорация известният драматург Джордж Бърнард Шоу осъжда френското превземане на Рейнската област с въоръжени негри като "не играещо играта на западната цивилизация". Хитлеровата "ремилиитаризация" на Рур преобърна тази срамна ситуация и изпрати ясно послание на френските политици: Ако провокират конфронтация, те първи ще усетят последствията от нея. Те се отдръпнаха, но светът беше навлязъл в "опасния спускащ се склон" към войната.

Не може да не се подчертае, че по това време Фюрерът взема решение за германско превъоръжаване само поради непрестанните френски заплахи и твърдото нежелание да се търсят мирни решения на международните проблеми. Докато той се стремеше към съгласие с всички арийски народи заради родствените връзки на кръвта и културата им, съюзническите политици мислеха единствено за унищожаване на всяка следа от националсоциализма по заповед на своите еврейски покровители, които вече бяха обявили война на германския народ. Същият боен кораб, който преди това Хитлер беше наредил да бъде демонтиран в знак на добра воля към Франция, сега той нареди да бъде възстановен. Няколко години по-късно Съюзниците ще платят скъпо за отказа си да приемат неговата маслинова клонка, когато мощният боен крайцер "*Шарнхорст*" ще се превърне в техен бич и унижение в морето.

Докато френските политически марионетки на международното еврейство си играеха с огъня, марксистката коалиция в Испания открадна националните

избори в страната чрез терор и корупция. Въпреки че мнозинството от испанците гласуваха по друг начин, комунистите и анархистите имаха *наглостта* да нарекат новия си алианс "Народен" фронт. Правителството в Мадрид беше на път да бъде превзето от този болшевишки заговор, когато срещу него избухна истински народен бунт. През лятото на 1936 г. Испания се оказа в плен на гражданска война. Патриотичната съпротива се оглавява от Хосе Антонио де Ривера, основател на Фалангисткото движение, испанската версия на фашизма. Неговата екзекуция от комунистически съд "кенгуру" предизвиква национална съпротива.

На 26 юли бдителните съветски власти се възползват от вътрешните проблеми на Испания, в които виждат възможност за установяване на отдавна мечтаната си опора в Западна Европа. Сталин изпраща "военни съветници" и материали на марксистките републиканци. Скоро в Испания постъпва не само финансова помощ, но и оръжие - включително най-новите изстребители и бомбардировачи на Червените въздушни сили - от СССР. За да се противопоставят на този приток на хора и оръжия, националистите трябваше да прехвърлят армията си от Мароко на бойните полета на Иберийския полуостров веднага, но нямаша средства за това.

Отчаяният Франсиско Франко, представляващ патриотичните интереси на страната си, се обръща за помощ към Мусолини и Хитлер. "Можем ли ние, фашистите, да оставим без отговор този вик - пита Дуче пет години по-късно, - и да останем безразлични пред продължаването на такива кървави престъпления, извършвани от така наречените "народни фронтове"? Можем ли да откажем да окажем помощ на движението за спасение, което в лицето на Антонио Примо де Ривера е намерило своя създател, аскет и мъченик? Не. Така първата ни ескадрила военни самолети замина на 27 юли 1936 г. и през същия ден имаме първите си загинали."

От своя страна фюрерът нарежда на въздушен флот от транспортни самолети да се отправи към Северна Африка, откъдето те превозват националистическата армия до Испания точно навреме, за да предотвратят превземането на Иберия от червените. По този начин Адолф Хитлер замисля и осъществява първия военен въздушен транспорт в историята. Той спасява не само Испания, но и цяла Европа от превръщането ѝ в продължение на Съветския съюз. Както отбелязва по-късно фюрерът, "Франко трябва да построи паметник на Ju-52". Junkers Ju-52, наричан от екипажите си *Tante Ju* или "леля Ju", е самолетът, с който са докарани националистическите войски от Мароко.

През следващите три години Испанската гражданска война заплашва да се превърне в световен пожар, тъй като Сталин засилва подкрепата си за

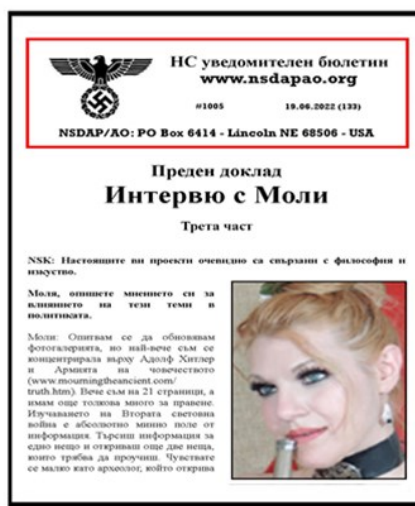
републиканците. Към тях се присъединяват комунистически доброволци от чужбина, често с тайната благословия и помощ на своите страни. Под слабо прикритото покровителство на еврейския премиер на Франция Леон Блум те се промъкват безпрепятствено през испанската граница. Други идват чак от Съединените щати, където на членовете на нещо като "Бригадата на Ейбрахам Линкълн" (олицетворение на еврейския комунизъм, ако изобщо има такова) е разрешен свободен достъп до Испанската гражданска война, въпреки "официалната" държавна политика на Рузвелт за ненамеса.

Но националистите също привличат свои доброволци - от ирландските фашисти със сини ризи и италианските черни ризи до полските пилоти и руските емигранти. Сред тях са и летците от германския *легион "Кондор"*, който изиграва решаваща роля за изхода на войната, като извоюва въздушно превъзходство за националистите. Тяхната епична сага е "*Цъфтяща пушка*" на Рой Кембъл, едно от големите имена в английската поезия на XX век, и един от британските доброволци на Франко.

На 27 април 1937 г. вестниците по света са изпълнени с възмущение от въздушната атака срещу незащитения баски град Герника. Появиха се ужасяващи снимки на 6 000 мъртви жени и деца, придружени от заглавия, обвиняващи "нацистките убийци", че са причинили тази ужасна трагедия. Докато журналистите във Франция, Англия, Русия и Америка полагат всички усилия да разпалят общественото мнение срещу германците, пилотите от *легиона на кондорите* са озадачени, защото никога не са бомбардирали Герника. Техните цели са били ограничени до републиканските крепости около близкия град Билбао. Макар че цивилните жертви в Герника са били достатъчно реални, те всъщност са били избити от комунистически ударни отряди, които са превърнали собствените си зверства в антифашистка пропаганда. Разбира се, те бяха подпомагани и подстрекавани от съчувстващата им до голяма степен световна преса, чиито читатели нямаха възможност да се запознаят с противоположни доказателства нито от германците, нито от Международния червен кръст. Съдействието на комунистите и новинарските медии за изопачаване на истината срещу националсоциалистите е достатъчно често срещано явление от момента, в който Адолф Хитлер развива идеологията си през 1920 г. Но с "Герника" обхватът на измамата достига безпрецедентен мащаб, който непрекъснато се повтаря и разширява през цялата Втора световна война до настоящия момент. Голямата истина за Испанската гражданска война е, че тя е спечелена от патриотични елементи от цяла Европа в един нов дух на сътрудничество, надхвърлящ дребните, шовинистични разделения от старите времена.

Тази истина се проявява драматично през април 1939 г., когато по улиците на Мадрид се провежда гигантска демонстрация на победоносните сили на генерал Франко. Испанските фалангисти и италианските фашисти дефилираха заедно с германските легионери от Кондор и доброволци, представляващи много други европейски националности. Те бяха показали, че най-лошите врагове на тяхната раса могат да бъдат победени, като се обединят като арийски воители - доказателство, което те потвърдило отново след няколко години.

След като не успяват да смажат фашизма и националсоциализма в Испания, разочарованите евреи и техните лакеи се оглеждат за други възможности да разпалят отново своята "свещена война". Те намериха две в Централна и Източна Европа.

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

